

מסורת הש"ס

הכי גרסינן ה"ד אילימא דיימא מניה ולא דיימא מעלמא לריכא
 למימר דריכול אלא לאו דיימא נמי מעלמא: לא כ"ש. דאי דיימא
 מיניה ומעלמא דבתריה ידיה שדינן ליה: ומאני? בדלא דיימא כלל.
 מקמי הכי לאו מניה ולא מעלמא הלכך אינטריק לאשמועינן דתאכל
 דאמרינן כהן ציאה נתעברה: בני
 ננים הוי הן כננים. צפ' הכא על
 יצממו (לעיל סב): כמאן כר"ע.
 מתניתין דקמני עובד כוכבים ועבד
 הכא על צת ישראל הולד ממזר:
 משום רבינו. רבי. ואע"ג דשמעין
 דפליג אדרי"ע צפ' ר"ג (לעיל נב):
 דאמר אין דברים הללו אמורים אלא
 לדברי ר"ע וליה לא ס"ל אפי"ה בעובד
 כוכבים ועבד מודה דאמר צהחולן
 (לעיל מה). עובד כוכבים לא מתחמין
 ועבד לא תהיה קדשה: כווא. כלי
 קטן כלומר ממזר שהוא גרוע: כדא.
 כלי חשוב כלומר כהן גדול:

הדרן עלך אלמנה

הערל. כהן (א) שמתו אחיו
 מחמת מילה: נשים
 ועזדיהם יאכלו. דהא משום ערלות
 וטומאה לא נפקי מכלל כהנים אלא
 דליהו גופייהו מחסרי תקנא:
 נשים. של פלוג דכא וכרות שפכה
 לא יאכלו דשוויה חללה צדיחא שהרי
 נבעלה לפסול לה: ואם לא ידעה.
 לא צא עליה אחרי כן והיתה נשואה
 לו קודם לכן: ואם נשתייר מעטרה.
 שנכרת מעטרה ואילן כשר דהתם
 צישרא צעלמא הוא ולא גיד שאין
 גיד אלא מעטרה ואילן לגד הגוף.
 עטרה (ב) שורת צבר המקפת
 צמקום המילה בגובה ושופע ויורד
 עד סופה: גמ' תושב ושכיר
 בתרומה. דכתיב תושב כהן ושכיר
 לא יאכל קדש: איש איש מורע אהרן
 והוא לרוע או זכ לרצות ערל.
 כטמא אלא אכילת תרומה דצדאי
 קרא תרומה כתיב דכתיב (ויקרא כב)
 ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן
 הקדשים והיינו תרומה דסגי ליה
 בהערצ שמש: שכן חייבין עליו. קרבן
 מנוחא אם אכלו פגול או נותר או
 צטומא הגוף דכולו צכרת דהא
 קדשים הוא: קניו קניו עולם. עבד
 עברי הנרצע וצא הכחוד ללמדך
 שאין גופו קניו לכהן זה שאכילהו
 בתרומה ככעני: קניו שנים. סתם
 עבד שיוצא צש שנים: אילו קן.
 דלא נאמר אלא תושב: היינו אומר
 תושב זה קניו קניו שנים. משום הכי
 אסור בתרומה צא שכיר יתירא ולימד
 על כרחך דהאי קרא לנרצע אחא
 וכיון דתרי כתיבי מתקבירא וטעם זה
 המיושב אלא לזמן מרובה ושכיר זה
 העומד לנאח: אלא דפסה מופני האי
 שכיר וטעם. דפסה דכתיב לא יאכלו
 צו: מאי ניהו אי נימא תושב ושכיר
 ממש. קניו קניו שנים או נרצע:
 הכא

אפנויי מופנה הי מופנה אי דתרומה מצרך צריכי דתניא (י) תושב זה קניו
 קניו עולם שכיר זה קניו קניו שנים ויאמר תושב ואל יאמר שכיר ואני
 אומר קניו קניו עולם אינו אוכל קניו קניו שנים לא כל שכן אילו כן הייתי
 אומר תושב זה קניו קניו שנים אבל קניו קניו עולם אוכל בא שכיר ולימד
 על תושב שאף על פי שקניו קניו עולם אין אוכל אלא דפסה מופני
 האי תושב ושכיר דכתב רחמנא בפסח מאי ניהו אי נימא תושב ושכיר
 ממש משום דהוה ליה תושב ושכיר איפטר ליה מפסח והא קיימא

אלמנה לכהן גדול פרק שביעי יבמות ע.

אבל דיימא מיניה אע"ג דיימא נמי מעלמא בתר ידיה שדינן
 ליה. פי' דיימא מיניה שצא עליה צודאי ודימא מעלמא
 היינו שם רע דאי דיימא מיניה נמי שם רע צעלמא א"כ מאי מייתי
 רצא ממתי? דהתם צא עליה ודאי משום הכי צמר ידיה
 שדינן ליה:

הדרן עלך אלמנה

הערל. פי' צקונט' שמתו אחיו
 מחמת מילה וכן נראה
 דלא דמי לערלה שלא צומנה דמיציעא
 לן בגמ' (לקמן דף עא). אי הויה ערלה
 דהתם כיוצא בו לא הוי צר מילה
 צשום מקום אצל אחר ח' אע"ג דאי
 אפשר לו לזנו מפני הסכנה הוי ערל
 כיון שהגיע הזמן מדע דלא פשיט ליה
 צגמ' טעמוטוס שאין אוכל בתרומה
 אערלה שלא צומנה אע"ג דאין חייב
 לקרוע ולמוט (ז) דמנוכח צגממא (שם):
 דקאמר זכריו דליחנהו צשעת אכילה
 וליחנהו צשעת עשיה משכמת לה
 צטומטוס שנקרע ציני ציני ונמא
 זכר דלא קרינן ציה צשעת עשיה
 המול לו כל זכר ואז יקרע לעשותו
 דלא מייחייב לקרוע ולמוט ובפ"ק
 דחגיגה (דף ד). נמי אמר וזכרך
 להוליא טומטוס ואנדווגיטוס שפטור
 מן הראיה ומוקי לה כצדיצו צצחון
 וצירושלמי מיימי ראה ממתי?
 אאחזחו חמה דממתינן לו למוט ל'
 יוס דאסור בתרומה משמע דמתניתין
 איירי בערל שמתו אחיו מחמת מילה
 וצדיא ממלק צירושלמי צין ערלות
 שלא צומנה צין שהגיע זמנו למוט אלא
 שסכנה היא לו אלא שצוה חולק על
 הש"ס שלנו דהתם פשיטא ליה דערלות
 שלא צומנה לא הויה ערלות ואכיל
 בתרומה ובש"ס שלנו ציעא היא צגמ'
 (דף עא). ולא איפשיטא: בזה תושב
 ושכיר האמור בפסח. וא"ת צאכל
 תרומה צטומאח עממה נילף צדאי
 ג"ש דלילקי ולקמן (דף עג): אמרינן
 דלית זה אלא עשה צשעריך תאכלנו
 לזה ולא לאחר ואר"י דהך ג"ש לא
 ניתנה אלא לענין פסול דהך האוכל
 כגון ערל ואזין וכיוצא צו אצל לענין
 פסול גופה כגון טומאח עממה לא
 אצל קשה דאכתי נילף מצבורים
 שילקה עליה צטומאח עממה דמי היכי
 דילפינן (שם) צבורים מתרומה משום
 דתרומה קרינהו רחמנא ה"נ נילף
 תרומה מצבורים דהא דהעור והרועצ
 (חולין קכ): צמרינן תרומה מצבורים
 לענין דמשקין היוצאין מהן כמותן:
 איש איש לרבות הערל. מהכא
 אמרינן ככל דוכתי (בבבא דף ד): דר"ע
 מרצה ערל כי טמא ומ"מ אינטריק
 למכתב ערל צפסח דאי לאו דכתיב
 צדיא משום מקום שהוא כטמא לא
 הוה מרצינן ליה מאיש איש אע"ג
 דמילת זכריו ועצדיו נמכצתו צפסח:
 בזה לפסח שכן חייבין ע"י משום
 פגור נותר וטמא. יש ספרים דליג
 טמא דבתרומה נמי איכא איסור
 טומאה ואית דגרס ליה משום צפסח
 איכא כרת לאוכל צטומאח הגוף
 משא"כ בתרומה וצקונטרס נמי פי'
 דחייבים עליו חטאת קאמר והוא דצין
 דהוי מצי למיפריך מכל פני"ק עכ"ס:
 אלמא

לן גבי תרומה ודלא אכיל
 אלמא

עין משפט
 נר מצוה
 ג א מיי פ"ו מהל'
 תרומות הל' יב יג
 סמג לאחין דל טויד' ס'
 שאל:
 א ב מיי פ"ו שם הל' י
 יב סמג לאחין דל טור
 יויד' שם:
 ב ג מיי שם הלכה יג:
 ג ד מיי פ"ו מהל'
 אסורי ציאה הלכה ג
 סמג לאחין קיט טושי"ע
 אה"ע סמג ה ספ"ק צ:
 ד ה מיי פ"ו מהל'
 תרומות הלכה י טור
 יויד' סמג שאל:
 ה ו ז מיי שם פ"ו הלכה
 ה:

תורה אור השלם

1. אם אדניו יתן לו
 אשה וילדה לו בנים או
 בנות והאשה וילדיה
 תהיה לאדניו והוא יצא
 שמות כא ד
 בנפח:
 2. ובת בהן כי תהיה
 אלקמה ונרשה ותרע אין
 לה ושבא אל בית אביה
 בנעוריה מלקח אביה
 תאכל וכל דל לא יאכל
 בו:
 3. תושב ושביר לא
 יאכל בו: שמות יב מה
 4. וכל דל לא יאכל קדש
 תושב בהן ושביר לא
 יאכל קדש: ויקרא כב י
 5. איש איש מרע אהרן
 והוא צרוע או זב
 בקדשים לא יאכל עד
 אשר יקטר וינגע בכל
 טמא נפש או איש אשר
 תצא מקונו שבתת ידו:
 ויקרא כב ד

תוספות ישנים

לא כני כ"ג פי' [לא]
 יצו כמותו עור. י"מ לא
 צני צני"ת פירוש אי אשפי
 צו: ורע פסול לאו דוקא
 אלא קאי אורע ורעה דל'
 דדוקא קאמר דהא כיון
 דורעה פסול ערל כיון
 פסולה היא וא"י חפוק י'
 דלא אכלה משום דנפסלה
 אלא רצה לומר זרע ורעה
 פסול אכל היא כשרה
 א"י נוכח לומר דרעה
 לומר זרעה ממש ומיירי
 צכא עליה מצרי ואדומי
 דהוי פסולה ומ"מ הויע
 פסול הוא:

הדרן עלך אלמנה
 פיר. הערל הערל וכל
 הטעמים לא יאכלו בתרומה
 פי"ה צכ"מ ערל שמתו
 אחיו מחמת מילה. וז"ל
 דאי ציה מזה למוט פי'
 למוט אי"ע לפי שהוא טמא
 והיו כמו מילה שלא צומנה
 וקשה צגמ' צני ערל
 קטן מהו לכוין שמן של
 תרומה ערלות שלא צומנה
 מעכבה או לא מעכבה
 ואמאי לא פשיט ממתי?
 דיון דמיירי שמתו אחיו
 מחמת מילה אי"ע נאחם הוא
 ויון שאלום ערלות שלא
 צומנה הוא לכן פ"ת דערל
 ר"ל משומד לערלות ווא"י
 האך קרי ליה צגמ' לבו
 לשמים ו"ל כיון שאינו מנוע
 למוט עביר להכנס ואינו
 מניח למוט רק מפני דאחיו
 המילה קרינן ציה שפיר לבו
 לשמים: צצות דכא נשים
 לא יאכלו. מימה אמאי
 פוסלה צדיחא ה' לאו ז'
 מעיקרה הוא וא"ל משום
 דדוקא למזר (לקמן עה):
 דאין היקש רק להוריות
 מהיקן הוא פלוג דכא וי"ל
 כיון דשמתה גופו חשיב
 כמו זר מעיקרה: